

Fe en la tècnica

on posar-la, i com que els bars treballen amb productes humits, hi ha el perill de tacar-la. S'entén que això ocorre en temps de fred, perquè durant les èpoques de calor l'enemic dels abrics són les arnes. L'estudi de la catedràtica madrilenya ajuda a entendre que el problema és més greu que no sembla. No esmenta, ni tan sols de passada, que a les biblioteques hi faltin perxes. En un país on es llegeix molt poc, és difícil que arribi a notar-se a les sales de lectura la manca de llocs per a penjar-hi abrics. Potser és per això (o una de les causes) que la gent no sol anar a Andorra a comprar-hi penja-robes, i que mai no hi haurà contraban d'estricts tan respectables. També és significatiu que ningú no s'hagi queixat mai de la falta de penjadors als quioscos de diaris ni a

les llibreries.

En fi: vivim l'era del disseny, i es pot esperar que algú posi remei als mals assenyalats. Que inventi un penja-robes de butxaca per l'estil dels ganivets que utilitza l'exèrcit suís, una eina amb penjador extensible, un parell de pàgines de lectura condensada, un got plegable i pastilles que, dissoltes en aigua, esdevinguin una beguda alcohòlica. És difícil, però n'hem madurades de més verdes i valdria la pena d'intentar-ho per mirar de disminuir l'analfabetisme i, com a tret destinat a un segon par-dal, protegir els drets dels bevadors.

Pere Calders

Gairebé coincidint amb un article d'en Quim Monzó en el qual es lamenta de l'absència de penja-robes en els bars, lleigeixo que Maria Pilar Martín Guzmán –catedràtica d'Estadística Econòmica de la Universitat Autònoma de Madrid– ha realitzat un estudi que posa en evidència que les famílies espanyoles destinen cinc vegades més diners al consum en els bars que a la cultura.

Són dues notícies que lliguen i fomenten l'escepticisme. L'article d'en Monzó, irònic i divertit, posa en relleu la incomoditat que representa no poder penjar l'abric mentre es prenen begudes alcohòliques i similars. La peça de vestir fa nosa, no se sap